

Arrest

nr. 169 017 van 3 juni 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Togolese nationaliteit te zijn, op 3 februari 2016 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 8 januari 2016 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 12 februari 2016 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 april 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 mei 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 15 juli 2015 diende verzoekster een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

1.2. Op 8 januari 2016 werd een beslissing genomen tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de bestreden beslissing, die als volgt wordt gemotiveerd:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de

aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 15.07.2015 werd ingediend door:

[...]

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie

Betrokkene diende een aanvraag tot verblijf in als familielid in neergaande lijn van een Belg. Dienovereenkomstig zijn in eerste orde de bepalingen van art. 40bis, §2, 3° en art. 40ter van de wet van 15.12.1980 van toepassing. Vooreerst voor wat betreft wie begunstigde kan zijn om het verblijfsrecht te kunnen krijgen is specifiek voorzien in art.40bis, §2, 3° dat het om bloedverwanten in neergaande lijn moet gaan beneden de leeftijd van 21 jaar OF die ten hunnen laste zijn. Bovendien dient overeenkomstig art. 40ter de Belgische onderdaan aan te tonen over stabiele, toereikende en voldoende bestaansmiddelen te beschikken, die ten minste gelijk zijn aan 120% van het leefloon voor een persoon met gezinslast. Voor zover de bestaansmiddelen uit werkloosheidsuitkering bestaan, kunnen deze pas in overweging worden genomen voor zover de referentiepersoon aantoonbaar actief werkzoekende te zijn.

Betrokkene is ouder dan 21 jaar en dient dus aan te tonen ten laste te zijn van de Belg. Om als 'ten laste' te kunnen worden beschouwd dient er reeds een afhankelijkheidsrelatie te bestaan tussen betrokkene en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine. Betrokkene legt hiervan geen enkel document voor. Nergens uit het dossier blijkt dat de referentiepersoon, betrokkene reeds ondersteunde van in het land van herkomst. Het document opgesteld in Lomé, waaruit blijkt dat zij geen activiteit uitoefent sedert haar vertrek naar België in 2014, alsook een blanco strafblad uitgereikt door het Hof van Beroep van Togo - rechtbank van eerste aanleg van Lomé, biedt daar geen uitsluit over. Er kan evenmin iets uit worden besloten wat betreft het eventuele inkomen dat betrokkene zelfstandig in het land van herkomst of origine wist te verwerven of de eigendommen die betrokkene er heeft/had. Het is dus helemaal niet aangetoond dat betrokkene zelf geen inkomen verwierf of onvoldoende waardoor zij geheel of gedeeltelijk ten laste was van de referentiepersoon.

Verder wat betreft het inkomen van de Belgische referentiepersoon legt betrokkene ter staving daarvan een document voor van het ABW West-Vlaanderen met een inkomen uit werkloosheid voor de maanden maart, april en mei 2015, alsook een document dat getuigt van einde tewerkstelling vanaf 27.12.2011 bij BNFV Zeebrugge en twee doktersattesten, één d.d. 25.05.2011 en één dd. 27.04.2015, waaruit moet blijken dat de referentiepersoon arbeidsonbekwaam is. Overeenkomstig art. 40ter kan werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking worden genomen voor zover de referentiepersoon aantoonbaar effectief werkzoekende te zijn. Voor zover betrokkene vrijgesteld zou zijn van beschikbaarheid op de arbeidsmarkt dient dit aan de hand van een document van de RVA te worden aangetoond. De voorgelegde medische attesten kunnen daartoe niet voldoende uitsluit bieden, 't is immers niet omdat een individuele arts die mening is toegedaan, dat dit aanvaard wordt door de RVA. Het feit dat de referentiepersoon verder werkloosheidsuitkering heeft gekregen en geen arbeidsongeschiktheidsuitkering doet vermoeden dat er geen sprake is van vrijstelling van beschikbaarheid op de arbeidsmarkt omwille van medische redenen.

Gezien betrokkene niet afdoende heeft aangetoond effectief onvermogen te zijn, er onvoldoende werd aangetoond dat zij reeds van in het land van herkomst of origine en voorafgaand aan de aanvraag financieel ten laste was van de referentiepersoon en gelet dat niet afdoende werd aangetoond dat de referentiepersoon beschikt over voldoende bestaansmiddelen om betrokkene ten laste te nemen, blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens niet afdoende dat betrokkene effectief ten laste is van de referentiepersoon.

Het recht op verblijf wordt daarom geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis artikel 7§1,2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoekster de schending aan van artikel 40bis, §2, 3°, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991

betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel en een manifeste beoordelingsfout. Het middel wordt als volgt toegelicht:

“a.

Artikel 2 van deze wet bepaalt dat bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Dat dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht niet enkel het dictum moet omvatten, maar tevens de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen. Terwijl artikel 3 van deze wet voorschrijft dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Daarbij moet volgens dit zelfde artikel de motivering afdoende zijn, of met andere woorden dat deze pertinent moet zijn en duidelijk te maken hebben met de beslissing¹.

Dat dient te worden opgemerkt dat de motivatie in de bestreden beslissing evenwel niet afdoende is.

Dat uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoekster zou hebben nagelaten afdoende te bewijzen dat zij het land van herkomst of origine ten laste was van haar Belgische vader.

b.

Dat in eerste instantie dient te worden opgemerkt dat door verweerder een bijkomende voorwaarde aan de Vreemdelingenwet wordt gevoegd wanneer verweerder in de bestreden beslissing stelt dat verzoekster heeft nagelaten te bewijzen dat zij reeds ten laste was van de referentiepersoon in het land van herkomst.

Immers nergens in het art. 40bis§2, 3° Vw. of enig ander artikel wordt uitdrukkelijk gesteld dat de betrokkene dient aan te tonen dat hij/zij reeds in het land van herkomst ten laste was van de Belgische referentiepersoon.

Dat er sprake is van schending van het art. 40bis§2, 3° Vw., de motiverings- en de zorgvuldigheidsplicht /en van een manifeste beoordelingsfout.

c.

Dat verzoekster bij haar aanvraag een bewijsstuk heeft neergelegd, met name "attestation de non ressources" waaruit blijkt dat zij in haar land over geen inkomsten beschikte (cf. stuk 2).

Dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout en van schending van de zorgvuldigheids- en de motiveringsplicht nu verweerder heeft nagelaten te motiveren waarom met dit bewijsstuk geen rekening kan worden gehouden bij de beoordeling van verzoeksters aanvraag.

Dat verweerder in de bestreden beslissing derhalve onterecht stelt dat verzoekster niets heeft aangetoond aangaande haar inkomsten in haar land van herkomst.

d.

De vaststelling dat de Belgische referentiepersoon arbeidsonbekwaam is, welke verzoekster staft met doktersattesten, en derhalve niet aan de slag kan, is voor verweerder geen reden van vrijstelling van beschikbaarheid op de arbeidsmarkt omwille van medische redenen.

Dat verzoekster dienaangaande opmerkt dat verweerder nalaat de wettelijke bepalingen weer te geven waarop hij zich baseert om te stellen dat doktersattesten niet kunnen weerhouden worden "als reden van vrijstelling van beschikbaarheid op de arbeidsmarkt omwille van medische redenen".

Daarnaast heeft verweerder nagelaten, alvorens een beslissing te nemen, voorafgaand een grondig onderzoek te verrichten en bij verzoekster na te gaan of de RVA al dan niet de medische attesten van haar vader aanvaardt "als reden van vrijstelling van beschikbaarheid op de arbeidsmarkt omwille van medische redenen"

Dat derhalve er sprake is van een manifeste beoordelingsfout.

Dat de motiverings- en de zorgvuldigheidsverplichting in casu ernstig werd geschonden.

Dat verweerder alvorens een beslissing te nemen, een onderzoek diende te verrichten.

Dat de motiveringsplicht werd geschonden nu geenszins op een afdoende manier werd gemotiveerd waarom verzoekster niet voldoet aan de voorwaarden om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie en op welke precieze wettelijke bepalingen de beslissing is gesteund."

2.2. Waar verzoekster in eerste instantie aanvoert dat artikel 40bis, §2, 3°, van de vreemdelingenwet niet vereist dat de aanvrager in het land van herkomst reeds ten laste zou zijn van de Belgische referentiepersoon, dient het volgende te worden opgemerkt. Artikel 40ter van de vreemdelingenwet verklaart dat de verblijfsvoorwaarden van een familielid van een burger van de Unie, zoals omschreven in artikel 40bis, §2, van de vreemdelingenwet, eveneens van toepassing zijn op de desbetreffende familieleden van een Belg. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) acht het dan ook niet kennelijk onredelijk dat artikel 40bis van de vreemdelingenwet op uniforme wijze wordt toegepast op een aanvraag, ingediend door een familielid van een Belg, als wanneer dezelfde bepaling wordt toegepast op een aanvraag die werd ingediend door een familielid van een burger van de Unie. Te dezen dient erop gewezen te worden dat artikel 40bis van de vreemdelingenwet de omzetting is van artikel 3.2. van de Richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van Verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van Richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG (hierna: de Burgerschapsrichtlijn). Het Hof van Justitie van de Europese Unie gaf met betrekking tot het begrip 'ten laste', zoals bepaald in deze richtlijn, aan dat "[de] situatie van afhankelijkheid moet [...] bestaan in het land van herkomst van het betrokken familielid op het ogenblik dat hij verzoekt om zich te voegen bij de burger van de Unie te wiens laste hij is." (HvJ 5 september 2012, C-83/11, Rahman; zie ook: RvS 12 november 2013, nr. 225.447). Het loutere feit dat een vreemdeling in illegaal verblijf onderdak krijgt van een familielid en in België, gelet op het illegaal verblijf, geen inkomsten uit een tewerkstelling kan verwerven, houdt niet in dat vaststaat dat deze vreemdeling voorheen in zijn land van herkomst ten laste was van dit familielid en dat hij een recht op verblijf kan laten gelden met toepassing van artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3°, *iuncto* artikel 40ter van de vreemdelingenwet.

Meerderjarige kinderen kunnen slechts een verblijfsrecht erkend zien indien ze materieel worden ondersteund door de Belgische ascendent die in België verblijft omdat ze niet in hun eigen basisbehoeften kunnen voorzien en die afhankelijkheid reeds bestaat in het land van oorsprong of herkomst. Dit blijkt uit het arrest 'Reyes' van het Hof van Justitie (zaak C-423/12 van 16 januari 2014):

"20 In dit verband moet worden vastgesteld dat, wil een rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie als „ten laste” van die burger in de zin van artikel 2, punt 2, sub c, van richtlijn 2004/38 kunnen worden beschouwd, het bestaan van een situatie van reële afhankelijkheid moet worden aangetoond (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 42).

21 Deze afhankelijkheid vloeit voort uit een feitelijke situatie die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de burger van de Unie die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid, of door diens echtgenoot (arrest Jia, reeds aangehaald, punt 35).

22 Om vast te stellen of er sprake is van een dergelijke afhankelijkheid, moet het gastland beoordelen of de rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie, gezien zijn economische en sociale toestand niet in zijn basisbehoeften voorziet. De noodzaak van materiële steun moet in de het land van oorsprong of van herkomst van een dergelijke bloedverwant bestaan op het moment dat hij verzoekt zich bij die burger te mogen voegen (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 37)."

Verzoekster kan aldus niet worden bijgetreden.

Verzoekster verklaart het verder niet eens te zijn met de beoordeling van het document, opgesteld door het hof van beroep van Togo, doch toont daarmee niet aan dat de bewijskracht van het neergelegde stuk zou zijn geschonden. Uit dit document blijkt immers dat verzoekster geen activiteit uitoefende sedert haar vertrek naar België in 2014, zodat het besluit in de bestreden beslissing dat dit document niets zegt over het eventuele inkomen dat verzoekster zelfstandig in het land van herkomst wist te verwerven of de eigendom die zij daar had, daar niet mee in strijd is. Verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat ten onrechte werd besloten dat verzoekster niet aantoonde dat zij ten laste was van de referentiepersoon. Verzoekster beperkt zich tot het op algemene wijze tegenspreken van deze beoordeling, doch toont daarmee geenszins aan dat deze beoordeling onjuist of kennelijk onredelijk is. Waar verzoekster het motief betwist met betrekking tot de inkomsten van de Belgische referentiepersoon, merkt de Raad op dat het hier een overtollig motief betreft. De bestreden beslissing vindt immers reeds op afdoende wijze steun in het motief dat verzoekster niet aantoonde ten laste te zijn

van de referentiepersoon, zodat de eventuele kennelijke onredelijkheid of onjuistheid van de overige motieven niet van aard is de wettigheid van de bestreden beslissing aan te tasten.

Het middel is ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie juni tweeduizend zestien door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. VERHAERT